

Aksinia Mihajlova

Sofia, Bulgarien

PÅ ANDRA SIDAN FRIHETEN

Hon har som sitt hem ett helt hav
och många fönster för gäster.

Jaga bort den där tuppen från stentrappan,
hans eldiga kam kommer i gryningen
att sätta eld
på lagnets segel,
för vilken hon sänkte
alla lthakor
i sina ögon.

Jaga bort den där tuppen,
nu lär hon sig
att älska sig själv
och hennes smidiga kropp vänjer sig till askesen,
nu rastar hon sin bräckliga glädje
i trädgården
och hon misstänker inte
hur mycket död
väntar henne
i alla dessa fönster,
som har belägrat havet.

Översättning från bulgariska: Svezha Daceva Filipova
Severina Filipova

Aksinia Mihajlova

Sofia, Bulgarien

Jag är den där ömheten som du aldrig känt förr,
för du glömmer ständigt att byta segel
på ditt skepp, innan du seglar iväg
och då du oskickligt hade stängt in mig
i labyrinten under din tunga,
fortsätter du att göra fel,
när du säger mitt namn.

Då tyngs luften av tystnad
som genomborrar.

Du måste uttala det långsamt,
stavelse för stavelse, så som
dina fingrar trevar över mina
kroppsformer,
följer åtråns långa korridorer
och labyrintens väggar gungar.

Säg inget nu,
lös bara upp knutarna
i mitt hår och de där i mina tankar,
som orsakar smärta,
kamma min sorg, så att den blir vacker,
då jag ger mig av.

Jag är den där ömheten,
min älskade,
men jag är även Ariadnes
bångstyriga syster
och jag kommer inte att ge dig nystanet.
Inte än.

Översättning från bulgariska: Sveza Daceva Filipova
Severina Filipova

Aksinia Mihajlova

Sofia, Bulgarien

Från fågelperspektiv är de bufflar,
liggande i havets betesmarker,
men deras hjärtan slår
i takt med kontinenten.

Du kan inte ge dig av från öarna,
dessa ännu inte vuxna döttrar av fastlandet,
innan gryningen sönderfaller deras rostiga tunnband
och när nattens ljud strömmar mot väst.

Morgonen med sina mjölkspannar
travar fram på kustvägarna,
båtarnas bryggor
lyfter sina moderliga armar
och uppmuntrar öarna att följa dem,
medan öarna gungar sömndrucket,
försöker de hålla balansen
likt barn
som lär sig gå.

Översättning från bulgariska: Sveza Daceva Filipova
Severina Filipova

Aksinia Mihajlova

Sofia, Bulgarien

Vägen tillbaka

Nej, aldrig har jag sett ett sorgset träd,
men jag har tröttnat på att klippa ut
söndagseftermiddagarnas ensamheter,
medan jag följer ljuset
som hoppar från trädgård till trädgård;
att lappa samman urklipp från haven
som du sänder mig, men jag är utanför årstiderna.

Postmannen åldrades, ändå lyckades jag aldrig
att försona tiden med saltet.

Ibland gör jag en solfjäder av vykort
och betraktar husen på långt håll,
som trängs i flockar på kullen,
redo att lyfta. De är sjukligt vita
likt svalornas magar uppradade på ledningarna
i mina trakter i slutet på augusti månad.

Jag har heller aldrig sett en sorgsen fågel.
Fåglarna *livnar sig inte på andras liv*
så som människorna gör *för att överleva*. *
Men jag har tröttnat på att vara både mitt eget skepp och hav,
medan vindarna dröjer.

Jag vet inte om jag bestiger denna kulle
eller om jag går nerför den
men morgnarna utan dig är som en tom kyrka
i vilken jag ber:

Gud,
jag vill bara ha det
som du önskar mig.

Du fiskare av molnen,
som inte hör min gråt,
vad ber du om?
Se ljusets silvriga trådar
som väver ett nät under kupolen
och drar mig uppåt.
Gör rum för mig i ditt inre hav,
innan skymningen släcker
din blick.

Det var allt om världen som förde dig till mig.

Men innan jag tar vägen tillbaka
där landskapen kommer att spegla
allt det som är jag,
hör fåglarna i mina ögon som frågar:

Har du någonsin sett ett sorgset träd?

**citaten är hämtat från Vislava Zhimborska*

Översättning från bulgariska: Sveza Daceva Filipova
Severina Filipova

